

Prokrastinátor

Michael Srb

Odkládám, jak se dá.
Jenže spát mi to nedá,
a tak mailuju, volám, kam se dá,
jenže nikdo mi to nezvedá.

Přemýšlím, co teď s tím.
Přece něco vymyslím.
Přece nejsem blázen.
Vzkvétá Pákistán.
Ale rázem srážem padám.

Létám, to se stává nám,
všem profíkům, co znám.
Možná na ně vzpomínám

v poslední chvíli, na dohled cíli,
v poslední chvíli, co mám.
V poslední chvíli, na dohled cíli,
jen na vás vzpomínám.

Já odkládám, jak se dá,
jenže spát mi to nedá.
Prokrastinuju, sobě hubuju
a ničemu se nevěnuju.

Odkládám vše, co mám.
Nic nedělám, přemítám.
Proč to bolí? Proč to bolí?
Rozhod jsem se to zakončit.

Já padám. Vzpomínám,
co už tedka nestíhám.
Všechno končí. Všechno končí.
Celý svět se se mnou loučí.

Sbohem, páni.
Sbohem, dámy.
Sbohem, Ježíši.
Jenom doufám,
že každý z vás
mě vocaď slyší.

Smířen s osudem
k zemi mířím, k zemi mířím
a plesk. Cože?
To jsem nespád na zem?
To se mi jen zdá.
Jsem hvězda!